

NADEŽDA HLBOČANOVÁ

Ja som
LÁSKA

Príbeh o pravde, odvahe
a spoznávaní samého seba

Ja som

LÁSKA

NADEŽDA HLBOČANOVÁ

Elektronická kniha je dielom chráneným podľa autorského zákona a je určená len pre osobnú potrebu kupujúceho. Kniha ako celok ani žiadna jej časť nesmie byť voľne šírená na internete, ani inak ďalej zverejňovaná bez predchádzajúceho súhlasu držiteľa autorských práv.

Copyright © Nadežda Hlbočanová 2023

Cover & Design © Mgr. Mária Májeková – ARTEMIA

Slovak Edition © Nadežda Hlbočanová 2023

All right reserved

Vydanie prvé

ISBN 978-80-570-4801-5

*S láskavým dovolením vyšších svetov vám teraz
sprostredkujem tento príbeh.*

Ak hľadáte pravdu...

*Ak túžite po objavení tajomstva života,
potom nech sú tieto riadky úprimnou pozvánkou k prečítaniu
tejto knihy o mojej ceste k osvieteniu.*

Ak snívate o lepšom živote.

*Ak sa vám niečo nedarí, alebo si myslíte že vám to nie je súdené,
potom sa s dôverou oprite o moje poznanie, aby ste pochopili,
že vy ste tvorcami svojho života.*

*Že vy máte tú moc všetku realitu okolo seba zmeniť
a žiť svoj najvyšší potenciál.*

*Vy ste tie dokonalé deti Božie, ktoré prišli na tento svet spoznať seba
a skrz seba Boha.*

Pretože On je ten, kto všetko dáva do pohybu.

On je ten, kto nás učí a vychováva.

Dáva nám lekcie, ktoré nás formujú,

*a záleží len na nás, či sa im poddáme a uviazneme v hĺbinách našej temnoty,
alebo nájdeme odvahu rozprestrieť naše krídla a vzlietnuť.*

Lebo oboje je v pozemskej realite možné....

Ja vám žehnám slobodný let.

Mama ma učila, že prežiť sa dá všetko. A tak som ešte tu.

Je 21. storočie a ľudia sa začínajú prebúdzat' z letargie. Už sme presýtení konzumom, túžbou byť vždy prví, najkrajší a najlepší. Zdravie je naším ukazovateľom. Naše fyzické telá nestíhajú. Túžba po uvoľnení a vystúpení zo zrýchľujúceho sa vlaku silnie. Potrebujeme sa zbaviť tlaku, ktorý na nás spoločnosť vyvíja. Túžime po voľnosti a kreativite. Nechceme byť hodnotení, túžime po prijatí a chceme sa cítiť milovaní. Chceme nájsť niekoho, koho by sme mohli milovať z celého srdca a bez podmienok. Niekoho, kto je toho hodný. Boha? (Rozumej najvyššia vesmírna sila.) A tu začína naša púť na ceste stať sa lepším človekom, pretože Boh nám vždy ponúka len náš obraz. My sme Boh a Boh je v nás. Pomôž si človeče, aj Boh ti pomôže. Ak chceme zmenu, musíme zmeniť seba. Potom i všetko ostatné v našich životoch sa zmení.

Písal sa rok 2011 a mne sa zrútil celý svet. V manželstve som bola postavená pred zradu a reakcia môjho bývalého muža bola: „*Také veci sa stávajú. Nebudeme z tobo robiť žiadnu vedu. Mrzí ma to.*“ Tak som si zbalila diet'a a pár osobných vecí a odišla som. Nebudem z toho predsa robiť žiadnu vedu.

Vždy keď počúvame svoje vnútro a rešpektujeme svoje emócie, nájdeme v sebe odvahu konať. Rozhodnutie, ktoré urobíme, býva vyslobodením z nevyhovujúcich životných podmienok. Akokoľvek sa človek rozhodne, nastáva posun z miesta. Potlačaním svojich emócií sa zahrabávame do bahna. Práve potlačované emócie spôsobujú vznik chorôb. Dopriať si čas a riešiť svoje aktuálne emócie je príležitosť spoznať sám seba, rozvíjať sa a rásť. Je to príležitosť objaviť našu schopnosť sami seba vyliečiť. Myšlienkou, slovom, skutkom... Preto všetci múdri ľudia hovoria, že všetko, čo potrebujeme, máme vždy k dispozícii.

Kde začať?

V sebe. Vlastnou analýzou. Ako sa cítim? Som šťastná? Cítim sa

naplnene? Čo mi robí radosť? A robím ja radosť svetu? Sadnem si do sedu zvaného lotosový kvet a spojím palec a ukazovák. Upokojím krv v žilách, prehĺbim dýchanie. Mimochodom, jedna z najdôležitejších a najzákladnejších vecí v živote človeka na tejto zemi.

V 35 rokoch mi jeden muž povedal, že zle dýcham. Verili by ste? 35 rokov chodíte po tejto planéte a vaše dýchanie sa rovná dýchaniu človeka v strese, ktoré zažíva pri život ohrozujúcej situácii. Moje dýchanie bolo plytké a do hrudi. Správne je zhlboka dýchať a do brucha. Druhá najdôležitejšia vec je sedieť vzpriamene. Dievčatá, ktoré chodili na balet, tanec alebo gymnastiku, majú plus. Viete prečo? Lebo vtedy sú vaše čakry v rovine a môžu dobre fungovať. Keď vám fungujú všetky čakry, dosahujete svoje maximum a ste napojení na vesmír. Nie je to krásne? A pritom také jednoduché..

Nedávno som čítala pekný príspevok na Facebooku. *V živote ženy sú naozaj dôležití traja ľudia: rodičia, ktorým sa narodíte, a muž, ktorého si vezmete za manžela.* Určite to platí aj pre mužov. Z toho plynie veľmi, ale naozaj veľmi dôležitý záver. Rodičia a vzťahy s nimi sú dôležité.

Všetko sa začína už v období prenatálneho vývoja. Vraj si rodičov i spôsob príchodu na svet vyberáme sami podľa toho, aké zážitky a emócie sme sa rozhodli v tomto vtelení na svete zažiť. Ak mám byť úprimná, keď som to zistila, imaginárne som si búchala hrubou knihou po hlave. To kto si dobrovoľne vyberie takýto život... (Nemám až taký zlý život, nechcem sa sťažovať, ale jednoduchý určite nie je!) Vybrala som si život bojovníka, fanaticky túžiaceho po pravde.

Dnes už viem, že každá minca má dve strany. Takže pravda je čisto subjektívna záležitosť. Je to postoj k danej veci. Je to dlhé roky vlastným otcom týrané dieťa, ktorému v pätnástich rokoch rupnú nervy, pretože otec sa práve pokúšal násilím umlčať súrodencov alebo matku, a z dieťaťa sa v okamihu stane otcovrah. Dieťa na prahu života, ktorému sa na malý okamih podarilo pocítiť príval sily a odvahy, aby umlčalo tyrana, sa v okamihu stáva monštrum odsúdeným na desiatky rokov. Hrdina? Alebo zloduch? Kto má pravdu? Kde je spravodlivosť? Ako môže spoločnosť odsúdiť dieťa, ktoré vyrastalo v rodine, kde sa problémy riešili násilím?! Veď ono bolo vlastne úspešné. Pochopilo systém fungovania komunikácie v rodine, ktorá je, mimochod-

dom, základnou stavebnou jednotkou spoločnosti, a úspešne spoločensky zmaturovalo! Je to hrozné a krásne zároveň. Hrozné preto, že nemožno podporovať žiadnu myšlienku násilia v spoločnosti. Násilie plodí len násilie. Krásne preto, že citlivá duša precítila utrpenie blížneho svojho a našla v sebe odvahu konať. Ľudsky si zastala obeť násilia a poskytla jej svoju pomoc...

Poskytuje naša spoločnosť vzdelávanie o rodine a ľudskosti? Zohľadňuje náš súdny a právny poriadok individualitu? Sú naše zákony spravodlivé? Ved' ani nie sú platné pre všetkých!!! V akej spoločnosti to žijeme? Kto to dopustil? Kedy sa to udialo?

Život človek túžiacieho po pravde nie je vôbec ľahký. Je to boj. Vždy existuje druhá strana, ktorá háji svoje dôvody prečo. Nenašiel sa ale tuším ešte nikto, kto by mal odvahu povedať, že VŠEOBECNÁ PRAVDA NEEXISTUJE! Treba sa asi naozaj pýtať: „*A komu tím prospějete, soudruzij?!*“

Ja som sa narodila s pocitom, že veci, ľudia a prostredie by mali byť v harmónii, akejsi rovnováhe. Vraj v skupine plním funkciu stabilizátora. Akosi často som sa počas svojho života ocitala medzi dvoma mlynskými kameňmi. Dnes už viem prečo. Dokážeme si vôbec predstaviť spoločnosť bez justície a súdov? Dokázali by sme sa v prípade núdze, vraždy, útlaku, krádeže či násilia oprieť o tvrdenie: „*Všetko je ako má byť?!*“

Dnes mi kamarátka rozprávala, ako morské vlny v Austrálii pri prílive narážali na pobrežie, a keď tam zostal ešte nejaký zabudlivý plavec, schmatli ho a spodným prúdom odniesli znovu na otvorené more a odtiaľ znova na pobrežie. Vyhlídková jazda najskôr spodným, potom vrchným prúdom. No nie je to úžasné? Jediné, čo bolo treba urobiť v tej situácii, je odovzdať sa sile vody a nechať sa viesť... Nevzdorovať! S dôverou sa odovzdať sile a múdrosti prírody. Väčšina plavcov, ktorí sa však ocitli v tejto situácii, sa utopili práve kvôli vzdorovitému odporu a snahe dostať veci pod kontrolu – teda nad hladinu. Nedôverovali moru. Mysleli si, že sú väčší, silnejší... Voda ich však nemilosrdne vyplavila na pobrežie bez života. To je lekcia, akú dokáže dať len voda.

Voda je silná vo svojom strede. Prúde. Ešte Boh trpezlivo dáva

tieto lekcie. Neprestane, kým neprestaneme my. Pretože my sme Boh. To, čo je v nás, sa zrkadlí v našom okolí, v ľuďoch, ktorých stretávame. V situáciách, v ktorých sa ocitáme, v problémoch, ktoré riešime, v pocitoch, ktoré dávame. Nikto nedostáva viac, ale ani menej, ako dal.

Keď som si uvedomila tento zákon, ktorý tu na Zemi, a myslím, že i v celom vesmíre, funguje, nazvala som ho magnetom. My – zmes našich skúseností, naučených vzorcov správania, predstáv a očakávaní, sme ten magnet. Preto sa všetci tak urputne držíme svojich PRÁVD, lebo nám vždy zaručene fungujú!

Poznáte tie rozhovory, keď niekto vysloví vetu: „*Mne nebude nikto nič vysvetľovať, ja presne viem, ako to chodí!*“ A presne tak to je! Držíme sa svojho tvrdenia, pretože nám vždy pritiahne len situácie a ľudí podľa nášho nastavenia!

V prípade, že žijete krásny život, plný hojnosti a bezpodmienečnej lásky, vám srdečne gratulujem. Ak ale stav blaženosti nepoznáte, nemáte ani láskyplný vzťah, pevné zdravie alebo zážitky a majetky, ktoré by ste chceli mať a nemáte, budete musieť zmeniť svoje „nastavenie“. Boh je len magnet. Vráti ti to, čo vysieláš. Dostaneš to, čo si pýtaš. Také jednoduché a také dômyselné. Ver na zázraky a ony sa stanú.

To, že sme zhltli magnet, som sa naučila v jednej firme. Všetci kolegovia a šéf sa rozhodli postaviť proti mne. Bola som vo firme nová, neznalá pomerov. Mysleli si, že ma naučia skákať, ako oni pískajú. Dlhodobu na mňa rôznymi spôsobmi útočili. Niekedy priamo, inokedy sofistikovane. Dnes sa to nazýva *bossing* a *mobbing*. Raz sa postavili všetci okolo mňa a kričali na mňa, že mám robiť, čo oni povedia. Bola som šokovaná! Otočila som sa na päte a išla domov. V takomto prostredí sa nedá pracovať! Cestou domov som nadávala na šéfa i kolektív. Vytrvalo som to analyzovala vo svojej mysli a nešetrla som ani vulgarizmami. Naozaj ma vytočili. Bola som vtedy v situácii, keď som bola vďačná za dobre platenú prácu a dočasný domov. Nevedela som si ani len predstaviť nechodiť do práce a nájsť tak narychlo novú, dobre platenú prácu tiež nebolo jednoduché. A čo čert nechcel, zastavili ma policajti a dostala som pokutu! Cítila som nespravodlivosť. Obrovskú nespravodlivosť, ale pokutu som musela zaplatiť. To bolo za to vulgárne nadávanie.

Keď som prišla domov, uložila som večer dcérku spať a ja som si konečne uľavila. Padla som na kolená a plakala. Pamätám si, ako som až z päty vytiahla svoju prosbu: „*Bože, prosím ťa, nech sú už konečne všetci takí spokojní, že prestanú robiť tieto zlé veci!*“

A potom to prišlo... zázrak. Personálne zmeny priniesli do firmy znovu pohodu. Úprimne povedané, ani neviem, kde sa vo mne vzala táto veta. Akoby povedala moja mama: „*Ty si vždy bola veľmi dobré dieťa.*“ (Niežeby som nemala na krku zopár „prešľapov“, ale mama myslela to, že mám dobré srdce a nikdy som nikomu vedome neublížila a vždy som bránila slabších. Je to diagnóza, s ktorou sa asi musíte narodiť.) Pravdupovediac, táto múdrosť bola zachytená dávno pradávnou: „*Kto do teba kameňom, ty do nebo chlebom.*“ Len si nie som istá, či bol tento verš náležite vysvetlený ľudu, keďže v spoločnosti je viac zaužívané tvrdenie: „*Kto do teba kameňom, ty do nebo dvomi!*“

Koniec koncov, tak to aj v našej spoločnosti vyzerá. Ľudia, hádžte, prosím, chlebom, lebo to, čo hodíte, sa vráti k vám! Zákon nášho vlastného vnútorného magnetu vysvetlil už Ježiš – *Miluj svojho nepriateľa ako seba samého*. Dlhو som tomuto jeho učeniu nerozumela. Vety typu – *A Boh obetoval jediného Syna svojho pre tých, ktorí v nebo budú veriť* – mi mama vysvetlila štýlom... sebecký chlap. Dnes už chápem, že to je všeobjímajúca láska Pána Boha, resp. Vesmír.

Mám prístup k iným svetom. Vnútorným zrakom vidím jedno-rožca, archanjela, duchov zomretých ľudí. Niekedy mám vízie, resp. veľmi zaujímavé sny... Moja učiteľka tarotu ma nazvala „nadpozemskou ženou“. Jeden avatar mi povedal, že som bohyňa. (Ťažko sa prijíma názor človeka, ktorý o sebe hovorí, že je avatar... Tiež som kedysi bola opatrná.)

Moju osobnú čakrovú mandalu autorka doplnila o anjelské krídla. Základné čakry vlastne urobila dve, nasleduje zväčšená sakrálna čakra – zdroj kundalini energie, a nad ňou *solar plexus*. V strede mandaly tróni veľká srdcová čakra so šiestimi malými srdcovými čakrami. Me-

dzi komunikačnou čakrou a tretím okom je ležatá osmička ako symbol komunikácie s vesmírom a na vrchole tróni veľká korunná čakra. Umelkyňa mi napísala, že úplne jednoznačne cítila vedenie, čo má kde nakresliť a ako. Vraj to nešlo inak.

Odkazom pre mňa bola LÁSKA. Mám začať znova milovať, potom sa začnú diať zázraky. Odhalím tajomstvo zlatej kvetiny. Hľadala som informácie o zlatej kvetine na internete, ale márne. Nič som nenašla. Potom som sa cez Vianoce zapozerala do rozprávky *Na vláske* o princeznej Rapunzel a tam bola jedna ježibaba, ktorá zlatú kvetinu používala na dosiahnutie nesmrteľnosti – večnej mladosti, zdravia a krásy. No konečne, pomyslela som si. Aspoň niečo.

Nezávisle od tejto panej, čo kreslí osobné mandaly, som si nechala vypracovať – nazvime to horoskop – kde mi bolo oznámené, že v deň, keď som sa narodila, sa rozdávali špecifické energie... Niečo ako kryštálové energie, len trochu iné. Vraj mám od narodenia otvorené čakry v dlaniach.

Na Troch kráľov sa mi sníval sen, ako Mária Magdaléna drží na rukách Ježiška. Zrazu sa stali priesvitnými a videla som jeho zlaté srdce. Potom sa jeho srdce začalo približovať ku mne a akoby vyšlo zo sna a ukotvilo sa v mojej hrudi. Bolo to veľmi zaujímavé.

Keď som si kúpila karty *Rady andělů na každý den*, mala som tam všetky karty, ale jedna tam bola dvakrát. Hádajte ktorá. *Léčení energií*. Odkaz karty znie: „*Život může být elektrizující, protože jeho esencí je energie. Tvé tělo je pozoruhodným energetickým polem, které kladně reaguje na láskyplné ošetření energií. Tvé ruce a srdce jsou způsobeny tak, aby léčivou energií uzdravovaly druhé.*“

Je to veľmi zaujímavé, pretože som sa liečeniu a ani chorobám nikdy vo svojom živote nevenovala. Nezaujímalo ma to. Ani biológia, ani anatómia, nič. Ja som bola vždy zdravá. Priznám sa, že keď som si začala uvedomovať toto vedenie k liečeniu, začala som sa brániť. Z Ježišových schopností ma zaujímala hlavne tá, ako premeniť vodu na víno. Ten príbeh o tom, ako viedol ľudí cez more a more sa zodvihlo a voda vytvorila koridor, aby ľudia prešli suchou nohou po dne mora, považujem za pravdivú, lebo z jedného prírodovedného filmu viem, že more sa nezdvihlo, že si to Ježiš želal. Tento úkaz sa tam

totíž opakuje raz za niekoľko sto rokov (neviem presne číslo). Takže Ježišova genialita v tomto príbehu bola hlavne v tom, že vedel, kam tých ľudí viesť. Je to schopnosť oddať sa osudu a vesmíru. On vás už úspešne dovedie do cieľa. A to môže urobiť každý. Uvažovala som, ako to robil. Odhadujem, že zdrojom jeho sily bolo srdce a všeobjímajúca bezpodmienečná láska, ktorú dokázal úspešne aplikovať. Dobrá a úprimná myšlienka, odoslaná do vesmíru cez správne rozvibrované srdce, dokáže robiť zázraky.

Raz som sa zamýšľala s kamarátkou nad významom zdravej stravy na stav nášho tela a zistili sme, že je to naozaj zásadná vec. Umenie dobre sa stravovať je veľký dar v živote človeka. Telo úplne inak vibruje, stávame sa citlivejší k energiám, ktoré vo vesmíre sú, len my ich nevyužívame. Ježiš to vedel. Ako povedala moja kamoška Eva: „*Keby sme aj my hladovali ako On, tiež by sme možno niečo dokázali...*“ Takže zdravá bio dopestovaná zelenina, ovocie. Tepelne neupravovať. Striedmo sa stravovať a cvičiť, meditovať, čistiť čakry a výsledok sa dostaví.

Ak sa nám podarí pripraviť fyzické telo – sme zdraví, máme čisté a plne funkčné čakry, zdravo sa stravujeme a pravidelne sa hýbeme v prírode, natíska sa otázka duševnej pripravenosti. Otázka vznešenosti *ducha* v sebe zahŕňa mesiace, ba niekedy aj roky čistenia a zbavovania sa chybných vzorcov správania. Ak sa nám to podarí, na konci čaká odmena – bezpodmienečná všeobjímajúca láska, multidimenzionálne vnímanie a možno aj neobyčajné schopnosti. Otázkou zostáva, čo je a čo nie je obyčajné...

*J*e až neuveriteľné, čo sa dnes v ľudskom svete pácha na ľuďoch. Dieťa sa narodí na tento svet dokonalé, my ho potom ako správni milujúci rodičia domestikujeme na našu rodinu i celú ľudskú spoločnosť. Naučíme ho limitom, pravidlám, správaniu... Ono poslušne vykonáva naše rady a odporúčania. V istom okamihu, keď sa zastavíme a uvedomíme si súvislosti, je už neskoro. Perpetum mobile v podobe nášho dieťaťa nám nemilosrdne zrkadlí to, čo sa my už snažíme od-

strániť z nášho správania.

Keď som začala s odstraňovaním negatívnych vzorcov správania a negatívnych vlastností, počítala som si to. Skončila som pri čísle 163. Zoznam som spálila, ale stále chodili ďalšie. Nie už každý deň, ale občas sa zas a znova vynorila nová a nová negatívna vlastnosť, ktorú si človek ani neuvedomuje.

Vždy som si predstavila, ako daná negatívna vlastnosť (osoba v čiernom) stojí predou mnou a ja jej poviem: „*Moja pýcha, strach, bezobľadnosť atď., vidím ťa, patríš ku mne.*“ A imaginárne som ju objala. Už keď som ju držala v objatí, cítila som, ako sa vytráca z môjho objatia a odchádza z môjho života. Niekedy, keď som už nemala síl alebo chuť to riešiť, poprosila som anjelov, aby priniesli veľký prútený kôš, a ja som do neho dala všetko, čo ma v ten deň nahnevalo alebo sklamlalo, rozhorčilo alebo zranilo.

Potom som poprosila anjelov, aby to zobrali do neba a vrátili mi to premenené láskou. Toto som čítala v knihe *Ako si vyčistiť čakry*. Predstavila som si, ako sa otočia a odchádzajú aj s košom do neba. A oni to urobili. Vraj sú veľmi radi, keď ich voláme k sebe a žiadame o pomoc. Je to ich úloha, poslanie. Napĺňa ich to pocitom radosti a užitočnosti. Rešpektujú našu slobodnú vôľu. Svojoľne nikdy nezasahujú.

Asi v polovici tohto nikdy nekončiaceho procesu zbavovania sa negatívnych vzorcov správania alebo negatívnych vlastností sa mi podarilo nájsť svoj stred. Už si dnes nepamätám, čo sa v ten deň stalo, ale prišla som domov, sadla si na gauč a pomyslela som si: „*Nášla som svoj stred!*“ Napadlo mi to z ničoho nič. Pritom ešte donedávna som nemala poňatia o tom, čo to vlastne znamená.

Chodila som na hodiny tarotu a tam jedna moja spolužiačka prejavila záujem chodiť na školu metafyziky. Tiež som sa začala okúňať, že i ja by som možno mala záujem, naznačovala som. Učiteľka vtedy na mňa pozrela a povedala: „*Ty ešte nie, máš čas. Musíš najskôr nájsť svoj stred.*“ Doma som potom nad tým premýšľala: A to sa ako robí? Tak som si zaželala, že chcem nájsť svoj stred a stalo sa. Ďakujem anjelikom a môjmu učiteľovi, samozrejme.

Vysvetlím vám na príklade, čo to znamená mať svoj stred. Boli sme na cyklotúre s deťmi a zastavili sme sa na obed. Poznali sme tú

reštauráciu a všetci sme sa veľmi tešili na pečené ryby s čerstvým chlebíkom, ale servírka povedala, že nemajú. No a to si viete predstaviť... Tri deti fučali, sestra prevalila bielka, a teraz čo?

Začali sme si čítať ponuku dňa na tabuli a za nami sa pomaly začínal tvoriť rad. Tesne za nami stál jeden alkoholom opojený starší muž a začal vykrikovať, že si máme pohnúť, že on je smädný atď. Bol naozaj veľmi nepríjemný, cítila som, ako sestra potláča agresivitu v sebe, čo sa derie na povrch. Vzdialila sa a nechala ma tam samu. Deti sa držali pri mne.

Servírka dostala okno, vôbec nebola schopná rozmýšľať a niekoľkokrát som jej musela zopakovať našu objednávku. Cítila som doslova vzduchoprázdny tunel medzi nami a pomaly som jej opakovala, čo si chceme objednať. Bola veľmi vďačná, zdôverila sa mi, že nie je schopná v tom strese, ktorý tam dotýčný opilec vytváral, fungovať.

Keď som zaplatila, otočila som hlavu a pán so skleným pohľadom na mňa zúrivo pozrel. Vtedy som zaštebotala: „*Nech sa páči pane, ste na rade.*“

Toto je stred. Keď ste pevne ukotvený v sebe. Žijete si svoj príbeh a nenecháte sa vtiahnuť do príbehu niekoho iného.

Raz sme išli s dcérou cez mesto a oproti nám išiel tiež opilec, pravdepodobne bez domova. Keď sme sa dostali na jeho úroveň, pozrel na mňa a vulgárne zanádal.

Vzápätí na mňa moja dcéra pozrela a hovorí: „*Mami, teba sa to nedotklo? Nezranilo ťa to, že ti tento ujo tak škaredo povedal: Ty krava jedna!?*“ Vtedy som sa zasmiala a povedala som jej: „*Zlatko, tento ujo ma vidí prvýkrát v živote. Čo ten môže vedieť o tom, či som, alebo nie som krava!*“ (Nadávkou bola, samozrejme, oveľa vulgárnejšia.) Skrátka som sa nedala zatahnuť do jeho agresivity.

Na jar v roku 2018 prišla nová éra. Cítila som sa ako znovuzrodená. Každé ráno som vstávala s prázdnuou hlavou a pocitom, aký som mávala len v detstve. Akoby som sa zbavila väčšiny mojich vzorcov

správania. Musíš robiť toto, obliecť si toto, správať sa takto, myslieť na druhých atď. Zrazu som cítila akúsi bezstarostnosť, ľahkosť bytia.

Každé ráno bolo ako čistý list papiera. Počas dňa som sa snažila prežívať skutočne každý jeden okamih. Netrápiť sa tým, čo bude zajtra. Či bude hypotéka a účty zaplatené, lebo v tejto chvíli bolo všetko zaplatené, a čo bude zajtra, budem riešiť zajtra.

Bolo zaujímavé sledovať reakcie rodiny a okolia. Podliehali stresu na mňa. Ale napokon si zvykli. Už rok a pol som bez trvalého pracovného pomeru a stále som tu, žijem, účty platím a nechávam sa viesť osudom, Bohom, vesmírom... ako len kto chce. A pravda je taká, že On tu je a vedie nás.

Sestrina kamarátka mi pošle email, že jej známi hľadajú niečo z oblasti, ktorej sa venujem, a o tri dni k vám príde úplnou náhodou informácia, kde to majú. Vy si len v sekunde dáte tieto dve veci dokopy a výsledok je na svete. Vystavíte faktúru za poradenstvo a ide sa ďalej. Systém, ktorý tu odjakživa funguje, je naozaj veľmi dômyselný. Len treba vedieť, ako pracuje a s dôverou sa mu odovzdať.

Viera v dobro je podľa mňa to najdôležitejšie a najzákladnejšie, čo treba naučiť deti. Je jedno, či veria na Ježiška, Mikuláša, vílu, Vesmír, Boha alebo jednorozčca... Dôležité je, že pre nich existuje vyššia moc, ktorá je dobrá a vie to zariadiť podľa ich prania. To je to, na čom záleží. Pretože tak to je.

Keď som skončila pracovať na trvalý pracovný pomer, zostala som pol roka na nezamestnaneckej podpore. Hanba, nehanba. Potrebovala som oddych a hlavne som chcela začať robiť niečo, čo ma bude baviť a naplňať. Päť rokov som pracovala pod stresom i tlakom. Sama, v malej kancelárii s oknom nad úrovňou hlavy, teda bez výhľadu. Steny som si síce oblepila krásnymi alejami stromov, ale skutočný výhľad z okna, hoci aj na ulicu, to nikdy nenahradilo. A doma to bola paráda. Mám rodinný domček s výhľadom do záhrady, vonku štebotali vtáčiky a ja som mala prázdny stôl a plný účet. Raj na zemi. Je

krásne, keď máte čas počúvať ticho.

Pamätám si, že som si zaplatila na jeden mesiac TV kanál FINE LIVING a celé dni som pozerala len tento kanál. Nádherný život. Ľudia tam kupovali domy a potom ich interiérovní architekti prerábali podľa ich požiadaviek a predstáv. Alebo dávali reportáže o všetkých možných spôsoboch omladzovania a relaxovania od Indie až po Peru. Tiež ma bavili záhrady na kľúč či rôzne cestopisy. Všetchnoť žitia. Milión možností krásneho života.

Po mesiaci som však už bola všetkého nasýtená, baterky boli dobité a chcela som niečo začať tvoriť.

Lenže bol december. Nemalo zmysel si hľadať prácu, išli Vianoce, každý riešil sviatky. A tak som šetrila svoju energiu a investovala som ju do príprav na sviatky a do rodiny.

Po sviatkoch prišlo obdobie ticha. Všetci sa vrátili späť do práce a ja som zostala doma sama. Čítala som všetky tie možné voľne dostupné zdroje o duchovnom raste. Snažila som sa pochopiť, že som dokonalé dieťa Božie. Že nemusím nič robiť, aj tak som hodná. Je to naozaj veľmi ťažké, ak patríte medzi ľudí s nízkym sebavedomím. Mala som nutkanie ísť a spraviť niečo užitočné. Pripadala som si ako pecivál, ale NIE, bolo treba zostať doma a nič nerobiť. Predstavovala som si Kleopatru, ako leží na posteli zahalená najjemnejším hodváhom, obklopená najkrajšími šperkami a misami plnými ovocia.

Hovorila som si, je normálne nič nerobiť a byť hodná. Človek, keď nemá zdroj príjmu, podvedome začína šetriť, lebo nevie, ako dlho mu budú musieť tie zásoby, čo má, vydržať. Aj ja som mala tendenciu šetriť, ale vnútorný hlas mi hovoril: Kúp si to, si toho hodná.

Každý deň som varila, krásne stolovala a vždy som si naliala i pohár vína. Dokonca som začala jesť viac ovocia a zeleniny. Znížila som prísun mäsa a mäsových výrobkov. Starostlivo som si vyberala, čo zjem. Dopriala som si masáž, kozmetiku i pedikúru. Navštevovala som rôzne podujatia, kurzy, rozvíjala sa, čítala knihy. Rozmaznávala som svoje vnútorné dieťa i dušu. To je sebaláska.

Keď už som to NIČ nemohla vydržať, robila som veci len tak, aby sa niečo dialo. Vyrábala som vlastné webové stránky zo šablón, ktoré sú zadarmo. Potom som si uvedomila, že celý deň (vstávala som

už o 6.00 hod., lebo som dcérku vozila do školy) som vlastne tvrdo pracovala. Naučila som si dopriavať oddych počas dňa. Bolo to akési odmeňovanie v podobe kávičky na terase alebo čokoládky za každú dokončenú prácu.

Vždy keď som pocítila pokles energie, možno únavu, som to preušila na 5 – 15 minút a zistila som, že moja produktivita je ďaleko vyššia, ako keď som sa v práci prispôbovala firemnému životu. Niekedy som celý deň len meditovala a premýšľala. Rešpektovala som, čo sa deje s mojím telom i dušou.

Boli to veľké zmeny poznania, odkrývanie vedomia. Energie, ktoré vtedy prichádzali na Zem, boli naozaj silné. Bola to taká duševná očisťta. Vždy keď som si uvedomila nejaký chybný vzorec správania, prijala som ho a poslala preč. Niekedy však trvalo dlhé mesiace, kým som sa ho zbavila. A neraz som požiadala o pomoc iných.

Vyskúšala som arteterapiu, tarot, konštelácie, kraniosakrálnu masáž i ceremóniu so šamankou. Každý deň som čítala Mayský kalendár. Najskôr som začala len tak zo záujmu, že koľko bludov sú ľudia schopní vytrvalo deň čo deň dávať na Facebook. Potom, po určitom čase sledovania ich stránok, som si uvedomila, že to fakt myslia vážne. Vyskúšala som zo záujmu viaceré ich tvrdenia, cviky, odporúčania a musím povedať, že múdro píšú. Viac-menej som sa s tým, čo tam pani Lenka Sýkorová píše, úplne stotožnila. Veľa veciam ešte nerozumiem, ale ona, zdá sa, áno. Musím teda napísať, že sú tam uverejňované aj slová iných svetelných entít – sprievodcov dňa, anjelov, ktorí nás sprevádzajú procesom vzostupu. Tu len chcem povedať, že stačí čítať a uvedomiť si, resp. si len zapriať. Veci sa budú diať. Na margo ich komunikácie musím povedať, že nás naozaj nielen poučajú, ale aj počúvajú.

Mala som obdobie, keď som sa naozaj snažila odstrániť pravidelné pitie kávy. Dost' často nám zdôrazňovali potraviny, ktoré nášmu telu škodia. Káva bola medzi nimi. A tak som si povedala, že teda obmedzím pitie kávy. Lenže nedalo sa. Milujem vôňu kávy a aj jej chuť. Pijem veľkú čiernu nesku bez mlieka a bez cukru každé ráno nalačno a po obede. Chcela som, ale nedarilo sa. Čím viac som si ju zakazovala, tým väčšiu chuť na kávu som mala. Až som sa raz dokúrila a povedala

som milým anjelom strážnym, že ja nežijem v tom ich blaženom svete, ja žijem tu na zemi. Vysvetlila som im, že oni pravdepodobne nemajú ani poňatia, aké sú tu energie a aké ťažké je pod vplyvom všetkých tých energií zostať bio človekom. A ešte som aj dodala, že ja kávu milujem a aj víno. A že keď umriem, budem žiť ako oni, ale teraz som na zemi a budem piť kávu a aj víno. Veď pre tieto zážitky sa tu vlastne inkarnujeme, aby sme zažili to, čo sa inde nedá! Alebo nie?

Na druhý deň Mayský kalendár – príspevok našich duchovných sprievodcov, vysvetľoval, ako sa zbaviť potravín, ktoré nám škodia. Vraj tí, ktorí sa nevedia zbaviť pitia kávy, nech ju aspoň nepijú nalačno. Nech si dajú pohár čistej vody, aby sa odplavili toxíny z pečene... Takže tak, počúvajú nás.

Narodili sme sa, aby sme žili svoj plán. Je to ako herecká rola v divadle. Niektorí si na seba ušili veľmi ťažkú budú, ale dá sa to zmeniť. Stačí sa rozhodnúť a požiadať o vyčistenie karmy a zmenu plánu duše. Robí sa to meditáciou. Mne sa veľmi páčia tie s Blankou Chakoshpour voľne dostupné na YouTube.

Väčšina dobrých vecí je naozaj zadarmo. Treba si to však uvedomiť, prijať to a rozhodnúť sa niečo s tým urobiť.

Veľmi nápomocné sú i konštelácie. Je to fascinujúci spôsob terapie odhaľujúcej pravdu v nás.

Keď som bola nezamestnaná, veľa som premýšľala o práci. Práca účtovníčky – ekonómky, ma nenaplnjala. Je to monotónne, ubíjajúce. Neustále sa meniace zákony (kreatívna časť tejto profesie) ma skôr rozčuľovali. Vtedy som sa asi prvýkrát v živote zamyslela nad tým, prečo nerobím prácu, ktorá by ma bavila. Vo svojom okolí máme predsa každý aspoň jeden prototyp človeka, ktorý svoju prácu robí s láskou a vášňou. Tak prečo nie i ja? Uvedomila som si, že to bolo nastavenie z detstva a môj prvý kontakt s dospelosťou. Také tie výroky typu: „*Na chleba sa ťažko robí.*“ Alebo: „*Keď robíš veci, čo ťa bavia, nič nezarobíš.*“

Keď som sa v osemnástich prest'ahovala do Bratislavy a našla som si svoju prvú prácu, sotva mi to stačilo na zaplatenie podnájmu a účtov. Ako účtovníčka by som zarobila viac, a tak som sa proti svojmu vnútornému nastaveniu vrhla do tajov čísel, striktných pravidiel a fixných termínov. Uvedomila som si, že i vyštudovaná vysoká škola je vo väčšine prípadov len symbol prestíže a snaha o spoločenské uznanie a vyššie platové ohodnotenie.

Žalostne málo ľudí robí prácu, ktorá by ich bavila. Vidím to už na deťoch. Keď bol môj synovec malý, veľmi rád pracoval na záhrade. Fascinovalo ho kosenie trávy, zbieranie lístia, práca s pieskom, ale i zemou. Ustavične vyberal hlinu z črepníkov a vytrvalo ju premiestňoval do kočíka. Sestru som vtedy počula hulákať až do dediny. Zázrak, že nevstali mŕtvi z neďalekého cintorínu. Ako pomaličky rástol, začal túžiť po práci advokáta, červenom Ferrari a čo ja viem, čo ešte... Ale v srdci je to veľký poľnohospodár a milovník zvierat. Budem ho pozorovať, ale dám ruku do ohňa už dnes, že sa skôr či neskôr v tomto alebo príbuznom odbore nájde a prinesie mu to to, po čom v hĺbke duše všetci túžime: jednoduchosť, radosť, pocit užitočnosti a úctu a rešpekt okolia.

Keď robíte prácu, ktorá vás baví a naplňa a robíte ju najlepšie, ako viete, táto činnosť vás energeticky dobíja. Ste ňou doslova pohltení. Je to vyššia frekvencia, je to ako dať mobil na nabíjačku. Skončíte a môžete robiť niečo iné, pretože sa vôbec necítite vyčerpaní. Únava je niečo iné a je prirodzená. Automaticky sa zaujímate o svoj odbor, samovzdelávate sa, čím rastiete a stávate sa odborníkom na danú oblasť. Prirodzene vás ľudia vyhľadávajú a oslovujú. Cítia váš záujem i odbornosť. Dobré vám platia za vaše služby. Získavate obdiv, rešpekt a úctu vášho okolia.

Áké by to bolo, keby sme všetci robili to, čo nás baví a naplňa? Nakuknite do svojej duše a zistite, čo by to bolo. Prečo to vlastne nerobíte? Nájdime v sebe odvahu a urobme to. Nasledujme hlas svojho srdca. Volanie duše. Zistíme, aké presvedčenie nám v tom bráni, a konajme.

Všimla som si, že ľudia, ktorí cítia profesijné naplnenie, sa nepoňhávajú a žijú jednoduchší život. Prežívajú tu a teraz. Vychutnávajú